Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Bowery, Store Saltsøstad, den 31te Juli 1864.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 118.)

Vore Venner af den christne Verden have arbeidet fra Prædikestolen og igjennem Præssen igjennem Tidsaldere for at vise, at Daab ved Neddyppelse i Vandet ikke er væsentlig, og at Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave er afskaffet og ikke længere nødvendig. Antag, at Cornelius havde afslaaet at blive døbt af den Grund, at han havde modtaget den Hellig-Aands Gave ligesaavel som Apostlerne, vilde Følgen have været, at den Hellig-Aand vilde have forladt ham, og det Lys, som var i ham, vilde være blevet Mørke, og da kunde der være blevet udraabt: „Hvor stort er dette Mørke!" De, der udføre Noget i Retfærdighed, gjøre som der bliver befalet dem ved det hellige Præstedømme, hvorimod de, som ikke ere lydige mod Guds Søns hellige Præstedømme, aldrig handlede og aldrig kunne handle i Retfærdighed; de kunne gjøre gode Gjerninger i tusindviis, for hvilke de ville faae deres Belønning, men som Jesu Efterfølgere, — som hans Disciple, — som Lys, der skinne i Mørket, — som Veivisere til Himmeriges Rige, — som Sandhedens Orakler til Menneskenes Børn — kunne de ikke gjøre Noget i Retfærdighed til at blive frelste i Guds celestiale Rige, uafhængigt af det hellige Præstedømme. Er den Hellig-Aand bleven given? Ja, den kan være given til saadanne Medlemmer af de forskjellige Kirkesamfund, som ere oprigtige nok til at modtage Guds Aabenbaring og Magt.

Her og der bliver og er den Hellig-Aand blevet givet til nogle Faa. Er den bleven given til Alle? Nei. Har de nogen Ret til den? Nei. Det er det Regjeringssystem, som Gud har aabenbaret til Menneskenes Børn, der giver dem Ret til Ordinancerne, Velsignelserne og de Privilegier, som tilhøre Christi Evangelium, uden hvilket de ikke kunne have nogen lovlig

Ret til dem, og kunne ikke gjøre nogen Fordring paa dem. Naar Menneskene have det Privilegium at høre Saliggjørelsens Plan fra Guds inspirerede Tjeneres Mund, og de forkaste det, vil jeg love dem, at om de nogensinde have havt en Deel af den Hellig-Aand, vil den forlade dem, og et syvfold større Mørke vil omtaage en saadan Persons Sind, end det er Tilfældet med dem, som aldrig have kjendt den Hellig-Aands Inspiration.

Da Jesus, medens han var her paa Jorden, udsendte sine Tjenere for at prædike, lærte han dem, at de skulde love alle døbte Troende, „at disse Tegn skulde følge dem, der troe: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal den ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge deres Hænder, og de skulle blive helbredede." (Marc. 16, 17. 18.) Men, ere disse Tegn afskaffede? Jo, men hvorledes bleve de afskaffede? De bleve afskaffede formedelst Menneskenes Ugudelighed og Vantro. Bleve de afskaffede af Herren den Almægtige, fordi de ikke længere vare nødvendige? De bleve ikke.

„Men dersom Nogen i vore Dage skulde prophetere ved den Hellig-Aands Kraft og nedskrive det, vilde det ikke blive et Tillæg til hvad der allerede er skrevet, og er ikke dette strengeligen forbudt?" Dette er et meget almindeligt Spørgsmaal, og jeg ønsker at opholde mig nogle faa Øieblikke derved. „I skulle ikke lægge Noget til de Ord, som jeg byder Eder, ei heller skulle I tage Noget derfra, at I kunne holde Herren Eders Guds Befalinger, som jeg byder Eder." (5 Moseb. 4, 2.) Atter, der er skrevet i Ordsprogene: „Alt Guds Ord er luttret; han er et Skjod for dem, som forlade sig paa ham. Læg Intet til hans Ord, at han ikke skal straffe Dig, og Du skal befindes at være en Løgner." (Ordspr. 30, 5. 6.) I det sidste Capitel af Aabenbaringen er der skrevet: „Thi jeg vidner for Hver, som hører denne Bogs Prophetiens Ord, at dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Prophetiens Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Deel af Livsens Bog og af den hellige Stad og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog." (Aab. 22, 18, 19.) Hvor er der tilkjendegivet i disse Skriftsteder, at Gud vilde ophøre eller havde ophørt at give Aabenbaring til sine Børn? Disse Ord bleve skrevne for at beskytte den Mængde Aabenbaringer, som allerede vare givne og som da existerede som Manuskripter, og det er meget sandsynligt, at der ikke var mere end een Afskrift af dem, da disse Ord bleve skrevne. Det kan ikke fornuftigviis antages for et Øieblik, at den Almægtige havde i Stilhed tillukket sin egen Mund ved de anførte Skriftsteder, skjøndt de blive betragtede i dette Lys og benyttede dertil af Nutidens Christne.

Vi kunne med Bestemthed sige, at fra den Dag Adam blev skabt og sat i Edens Have og indtil denne Dag, er Saliggjørelsens Plan og Aabenbaringerne om Guds Villie til Menneskene uforandrede, skjøndt Menneskeslægten igjennem mange Tidsaldere ikke har været begunstiget dermed som Følge af Frafald og Ugudelighed. Der findes intet Vidnesbyrd i Bibelen, som viser, at Evangeliet skulde være Eet i Israeliternes, et Andet i Christi og hans Apostlers Dage, og atter et Andet i det nittende Aarhundrede, men vi ere tvertimod underrettede om, at Gud er den samme i enhver Tidsalder, og at hans Plan for at frelse sine Børn er den samme. Han har forløst Verden ved at opoffre sin eenbaarne Søn, hvilken er Arving til Jorden og Alt, hvad der hen-

hører til den. Han har ikke forandret sine Love, Ordinancer og Pagter, som angaae ham selv og Menneskeslægtens Frelse. Saliggjørelsens Plan er den samme fra Verdens Begyndelse til dens Ende.

Den Hellig-Aands Gave blev given for at styrke de Troende: „De skulle tale med nye Tunger," sagde Jesus. De Fremmede, som ere ubekjendte med vor Historie, maatte spørge: „Have I Tungemaalsgaven i Eders Kirke?" Ja, og dersom jeg tillod det nu, vilde Hundreder af de Ældste og Søstrene staae frem i denne Forsamling og tale i nye Tungemaal og fortolke det, ligesaa godt som Nutidens Lærde; men jeg tillader det ikke. Existerer Prophetiens Gave iblandt os? Denne Kjendsgjerning er saa ligefrem og tydelig, at det næsten forekommer os at være Tidsspilde at tale derom. Tingenes nuværende Tilstand og den nuværende Ulykke over vort engang saa lykkelige Land har jeg prædiket og propheteret om i de sidste tredive Aar, og saaledes have Tusinder Andre propheteret for dette Lands Indbyggere, at den Almægtige vilde komme i sin Vrede og tugte Nationen, fordi den forfulgte Guds Søns Præstedømme; Opfyldelsen er altfor øiensynlig til at forsøge at bevise den.

Jeg vil her sige, at det er en feilagtig Idee at troe ligesom Calvinisterne, at Gud har forudbestemt Alt, hvad der skal skee, thi Skabningens Villie er ligesaa fri som Luften. I maatte spørge, om vi troe paa Forudvælgelse; vi gjøre, og det ligesaa meget som noget andet Folk i Verden. Vi troe, at Jesus var forudvalgt, førend Grundvolden lagdes til denne Jord, og hans Mission var ham bestikket fra Evighed at blive Verdens Frelser, skjøndt han havde Frihed til at vælge eller undslaae sig for at adlyde sin Fader, da han kom i Kjødet. Havde han undslaaaet sig for at adlyde sin Fader, vilde han været bleven en Fortabelsens Søn. Vi have ogsaa Frihed til at vælge eller forkaste det evige Livs Principer. Gud har fastsat og forudbestemt mange Ting, som ere komne til at skee, og han vil vedblive at gjøre det; men naar han beslutter at tildele en Nation eller et Individ store Velsignelser, gjør han det paa visse Betingelser. Naar han beslutter store Plager og overvældende Ødelæggelser over Nationer eller Folk, fatter han disse Beslutninger, fordi disse Nationer og Folk ikke ville forsage deres Ugudelighed og vende sig til Herren. Det blev besluttet, at Ninive skulde ødelægges inden fyrgetyve Dage, men da Indbyggerne i Ninive omvendte sig, blev Beslutningen udsat. Min Tid er altfor indskrænket til at opholde mig længere ved dette Subjekt, og jeg vil være tilfreds ved at sige, at Gud regjerer og har gjort sine Børn ligesaa frie, som han selv er til at vælge mellem Ret og Uret, og vi ville blive dømte efter vore Gjerninger.

Menneskene beslutte, men Gud tilintetgjør deres Forhaabninger; Menneskene kunne som Individer, Familier, Kommuner og Nationer gjøre mange Opfindelser og udføre Meget, men Gud holder Følgerne af deres Gjerninger og Handlinger i sine egne Hænder.

Dersom Menneskene i Oprigtighed og af deres ganske Hjerter troede Bibelen, vare de forpligtede til at blive Sidste-Dages Hellige, thi de vilde da gjøre, som vi have gjort, blive døbte til deres Synders Forladelse og modtage Forjættelsen om den Hellig-Aand, og „naar han, den Sandhedens Aand kommer, skal den lede Eder ind i al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder." Han vil aabenbare Herrens Godhed for Eder og hans Lov og Veie samt oplyse Eders Sind,

saa at I kunne see, hvorledes han gaaer frem iblandt Nationerne — og opdage hans Fodtrin iblandt Folket samt forstaae, hvorledes I skulle befrie Eder fra Synden og dens Følger, Alt ifølge Eders Tro og Lydighed. Vil dette befrie fra Følgerne af Faldet? Nei, vi ville vedblive at leve, lide Smerte og døe, indtil det hellige Præstedømme faaer en saadan Magt paa Jorden, at det kan luttre og rense den og Alt, hvad der er paa den; indtil den Tid skulle vi have at kjæmpe med Følgerne af Faldet, medens den Hellig-Aand vil luttre og helliggjøre Menneskenes Hjerter formedelst Lydighed til dens Forskrifter.

Vi kunne anføre en Mængde Vidnesbyrd af de Erfaringer, vi have havt i denne Kirke, hvilke vise den Magt, som Gud har tilkjendegivet formedelst sine Troende, der efter at være blevne begravede med Christo i Daaben og have faaet Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, øieblikkelig have propheteret i Herrens Navn. Her er vor Rapartør, Broder George D. Watt, der var den første Mand, som blev døbt i England af Præsident Heber C. Kimball paa hans første Mission i dette Land; han er et Vidne, at Prophetiens Gave er iblandt dette Folk. Strax efter hans Daab i England, propheterede han, at Gud vilde opbygge Zion i de sidste Dage, at det vilde blive beliggende i Amerika, og at de Hellige i England og andre Lande vilde blive indsamlede dertil. Broder Watt er eet Vidne om Guds Magt, som er tilkjendegivet i Prophetiens Gave, og der ere Hundreder og Tusinder andre lignende Vidner i denne Kirke; i Sandhed, vi ere alle Vidner til disse velbekjendte Kjendsgjerninger, og det er denne Magt, som gjør, at dette Folk er af eet Hjerte og af eet Sind. Vi have ikke alene talrige Vidner i dette Land, men de ere adspredte over hele Jorden, hvorsomhelst der findes Nogen, som troer Evangeliet. Naar Nogen annammer dette Evangelium, uanseet i hvad Land, Nation eller Klima, og have modtaget den Hellig-Aands Gave, tilskynder den dem at samles op til Zion; af denne Grund alene er de Sidste-Dages Helliges Kirke i Bjergene sammensat af Mennesker af næsten enhver Nation i Verden.

Verden antager, at Brigham Young har denne Indflydelse af sig selv til saaledes at bringe en stor Mængde Mennesker af forskjellige Stille, Sædvaner, Nationaliteter og Sprog til at samles fra alle Jordens Ender; dette er en Feiltagelse. Brigham Young gjør ikke noget mere, end at han prædiker Sandheden, og Menneskene tro og elske den, og dette bringer dem til at blive af eet Hjerte og eet Sind, og de elske Broder Brigham, Br. Heber og alle de Ældste, som ere fulde af Sandheden. Jeg gjør denne Bemærkning, paa det hele Verden maa forstaae, at Ingen kan have Indflydelse over dette Folk, medmindre han er en retfærdig Mand; og desto mere af Guds Magt han er i Besiddelse af og jo mere af Jesu Aabenbaringer han har at meddele Menneskene, desto mere ville de klynge sig til ham, og jo mere ville de elske ham. Naar det taabelige Skrig lyder, og man siger, at jeg gjør Folket til Slaver, blive de af enhver Mand og Qvinde, der er i Besiddelse af Sandhedens Lys, betragtede som nogle stakkels, uvidende Slabninger, og man ynkes over dem. Man ønsker dem ikke i sine Huse eller holder Samtaler med dem paa Gaderne, fordi man veed, at deres Attraa og Forretning er at prøve at borttage fra de Trofaste det, som vil ophøie dem og gjøre dem lige med de Hellige i Himmelen.

Naar Mennesker i fjerne Lande annamme dette Evangelium, er omtrent deres første Spørgsmaal dette: „Hvor er Eders Zion? Vi ønske at samles med de Hel-

lige, thi vi vide, at Tiden er kommen, thi Aanden har tilkjendegivet os, at Prophetierne maae opfyldes, at Gud vil samle sit Folk. Alt hvad Joseph Smith gjorde var at prædike Sandheden — Evangeliet, saaledes som Herren aabenbarede det for ham — og sige Menneskene, hvorledes de skulle blive frelste, og de Oprigtige af Hjertet samledes omkring ham og elskede ham som deres eget Liv. Han kunde ikke gjøre mere end prædike sande Grundsætninger, og det vil samle de Hellige i de sidste Dage, nemlig dem, som ere oprigtige af Hjertet. Alle, der troe og adlyde Jesu Christi Evangelium, ere hans Vidner om Sandheden af disse Angivelser.

Jeg har i mine Dage hørt meget omtale uinteresserede Vidner. Præsten, Skolelæreren, Fader og Moder lærte os, at Bibelen er sand, og vi troede det. Hvormange Vidner ere der om det nye Testamente? Kun otte, og disse Vidner vare den Herre Jesu Disciple eller Efterfølgere. Der kan ikke være uinteresserede Vidner om det nye Testamente, endskjøndt vi troe det. Ved Domstolene er man meget nøieseende med at have uinteresserede Vidner, men hvorledes kan der være uinteresserede Vidner om Jesus og hans Mission? Der kan ikke findes et eneste, og det var ikke at finde i Jesu eller hans Apostlers Dage. Hvor mange Vidner har Mormons Bog? Hundreder og Tusinder leve nu paa Jorden, som bevidne dens Sandhed. Hvor mange Vidner har Lærdommens og Pagtens Bog? Der ere Hundreder og Tusinder af levende Væsener, som vide, at denne Bog er fra Gud.

Man vilde maaskee paaberaabe sig, at Joseph Smith ikke undflyede fra at blive dræbt af sine Fjender, medens de fordums Apostler og Guds Tjenere undflyede Sværdets Od osv. Ei heller undflyede Jesus sine Fjenders Hænder, men døde en vanærende Død paa Korset. Hvorfor dette? Fordi Gud havde saaledes forordnet det, thi intet Testamente er i Kraft førend efter Udstederens Død; han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og saaledes har han tilladt mange af Propheterne at gjøre. Naar vi betragte den Sti, paa hvilken de trofaste Guds Børn have vandret fra Adam af og indtil vore Dage, finde vi, at Overtrædernes Sti er den besværligste — at Retfærdighed altid har været bedre faren end Ugudelighed i enhver Tidsalder og Nation.

Jeg veed, nogenlunde, hvad der er i Mennesket, ved hvad jeg har erfaret hos mig selv alle mine Dage, og det er min egen selvbesluttende Villie, der skulde kontrolleres og beherskes ved det hellige Præstedømme. Dersom vi vilde bøie vor haardnakkede Villie, bortkaste enhver Fordom og ikke have for megen Tillid til, at vor Samvittighed er en ufeilbarlig Dommer, førend den bliver dannet ved Jesu Christi Aabenbaringer, ville vi lettere komme til Erkjendelse om Sandheden, som den er i Jesus, end naar vi hænge ved vore Traditioner og klynge os til vore forudfattede Følelser og Begreber. Dette er mit Raad til alle Mennesker, men jeg undres, hvad Eders kjære Venner vilde tænke om Eder, dersom I gjorde det, og: „O, min Kjære, jeg vilde tabe mit gode Navn og Rygte, min Eiendom" o. s. v. Der ere Mange foran mig i Dag, som have lidt Tab paa Huse, Landeiendomme, Hjorde og alle Livets Beqvemmeligheder samt deres forrige Venner og Slægtninge for at samles hjem til Zion.

Hvem kan bringe et Folk til at blive af eet Hjerte og eet Sind uden Bistand af Guds Magt? Er ikke dette et staaende Vidnesbyrd for hele Verden, at Gud er den bevægende Kraft i dette Værk? Foreninger ere blevne organiserede og uhyre Rigdomme anvendte til at danne et forenet Samfund, men alle disse Bestræbelser

have mere eller mindre forfeilet deres Hensigt; men Gud har samlet et Folk fra alle Nationer og bragt dem hjem til Zion formedelst Evangeliets Prædiken og sin Magt. Vor Lære er ret, der er intet Bedrageri i den. Den fordrer ikke noget Beviis, thi den er en sig selvbevisende Kjendsgjerning, men naar vi befatte os med det, som vi Intet vide om, ere vi udsatte for at henfalde til Vildfarelser og Splid; men der er saa Meget vi kjende, og vi have saa Meget at tænke paa, at vi ikke have Tid til at befatte os med det, som vi ikke forstaae. Vi vide, at Gud lever. Nu, mine Brødre, vidner Eders Religion for Eder Dag efter Dag om Sandheden af dette? Jeg vil besvare dette Spørgsmaal for Eder, den gjør. Er den for Eder, som leve efter Eders hellige Religion fra Dag til Dag, en sig selvbevisende Kjendsgjerning? Den er, og I vide, at det Evangelium, som Gud har aabenbaret i vore Dage formedelst Joseph, Propheten, er den eneste Livets og Saliggjørelsens Plan, som nogensinde var eller vil blive aabenbaret. Jeg vil besvare et andet Spørgsmaal i Korthed. Ville de Sidste-Dages Hellige blive frelste, medens alle Andre fordømmes? Denne Mening har bevirket megen Modfølelse og et stort Had imod os hos dem, der ikke høre til vor Kirke. Vi fordømme ikke noget Menneske; Gud er Alles Dommer. Der er ingen Anledning til nogen Uro angaaende dette Punkt, thi alle Mennesker ville blive dømte overeensstemmende med deres Gjerninger, gjorte i Legemet, og Alle ville erholde en Salighed overstemmende med deres Modtagelighed for samme, undtagen Fortabelsens Sønner. Jesus vil frelse Alle undtagen disse. „Der er en Synd til Døden; jeg siger ikke, at I skulle bede for den." De, der komme under Indflydelsen af denne Synd, ere dem, som udgyde uskyldigt Blod eller samtykke deri — tilligemed dem, der fornegte den Hellig-Aand efter at have annammet den; de ere Fortabelsens Sønner og ville blive fordømte. Alle Sønner og Døttre af Adam og Eva, undtagen disse, ville arve et herligt Rige, og ville modtage Herlighed, Magt og Storhed overeensstemmende med deres Evner, Kundskab, Attraaer og Gjerninger. Kunne de boe i Guds Nærværelse? Ingen kan nyde hans celestiale Nærværelse undtagen dem, der holde en celestial Lov. Gud velsigne Eder, Amen.

Straf.

(Fra „Millennial Star.")

„De Ugudelige skulle vende til Helvede og alle Nationer, som forglemme Gud." De Ugudelige ville blive straffede, fordi de have gjort uret. Ildesindede Mennesker have forurettet de gode, og disse føle, at de skulde straffes, fordi de have gjort det. De, som ere de Forurettedes Venner, føle ogsaa saaledes. Herren er vor Fader, og han sympathiserer med sine Børn, naar de lide Uret. Hellige Engle og Væsener føle Hevn ligesaavel som Velvillie. Saaledes læse vi, at en Engel slog Nabal, som var en haard Mand, en daarlig Huusbond og ugjæstfri mod Fremmede. Engelen syntes, han med sit Liv burde bøde for sine onde Gjerninger. Vi

læse ogsaa, at Herodes tog Æren til sig selv, da Folket sagde: „Det er Guds Røst og ikke et Menneskes,“ og Herrens Engel slog ham for hans Anmasselse. Disse Mænd vare rige og havde længe nydt deres Velsignelser. De vare Herrens Skyldnere for Bevarensen af deres Liv fra deres hjælpeløse Barndom af, indtil de følte Dødens Magt; de vare Herrens Skyldnere for den Jord, de stode paa, for den Luft, de indaandede, for den Spise, de havde nydt, og for de Klæder, de havde baaret. De vare utaknemmelige for de Velsignelser, de havde modtaget, — de vare vanhellige og uskjønsomme. Den rige Mand, som bortviste den lidende Lazarus fra sin Dør, var utaknemmelig og ufølsom; han havde fordærvet den gode Tilbøielighed, han havde i sine Barndomsdage; han gik over fra et overdaadigt Liv paa Jorden til at lide Tørst i den Afgrund, hvori der ikke er Vand. Rigdom havde fordærvet ham, og maaskee hans Tørst, foragtede Fattigdom og dybe Ydmygelse at maatte trygle hos Abraham, maatte bevirke en Forandring hos ham og omvende ham fra Stolthed til Ydmyghed, fra Gjerrighed til Gavmildhed, fra Grusomhed til Venlighed og fra at forglemme Gud til at paakalde hans Navn. Lader os haabe, at al Straf er forbedrende. Nebucadnezar synes at være bleven helbredet fra sin Hovmodighed derved, at han tabte sin Forstand og maatte spise Græs ligesom en Oxe. Annanias og Saphira bleve ihjelslagne, fordi de løi falskeligen, og endskjøndt vi ikke høre noget Mere om dem nu, kunne vi komme til at gjøre det i vort fremtidige Liv. Straf tilfredsstiller ikke alene Retfærdighed, men den forhindrer og advarer Andre.

De hellige Skrifter ere fulde af Exempler paa Straf. Beltsazar, Chaldæernes Konge, blev ihjelslagen, fordi han ærede og prisede de Guder, der vare gjorte af Sølv, og gav ikke Æren til Israels Gud. Tusinder af Israels Børn bleve ihjelslagne, fordi de knurrede mod deres bedste Ven, Moses. Stæderne paa Sletterne bleve fortærede for Indbyggernes Ryggesløshed. Antiduvilianerne bleve ødelagte, fordi de forkastede Noah og hans Budskab. Jøderne bleve adspredte, fordi de forkastede Frelseren, og den amerikanske Nation er nu ved at blive ødelagt, fordi den forkastede Herrens Budskab ved Joseph Smith. Syndens Straf er Døden. Achan blev straffet, fordi han borttog Guldtungen og den babyloniske Kaabe. Jøderne ihjelsloge deres ulydige Børn. Sabbatsovertræderne bleve stenede. Apostelen siger, naar han taler om de Domme, som have rammet de Ugudelige: „Dette skete os til et Exempel, at vi ikke skulde falde i de samme Vildfarelser.“ Ærgjerrighed og Oprør foraarsagede Satans og hans Tilhængeres Fald. De, der undersøge deres egne Hjerter og deri opdage Syndens Sæd, advares ved at see tilbage paa dem, som ere blevne straffede, fra at pleie den. Verden er selv med disse Exempler paa Straffedomme meget ugudelig, men dersom der ingen Beretninger vare til at advare Menneskene, vilde de blive meget værre, og naar vi i Fremtiden træffe paa disse Mindesmærker om Straffedomme, synes nogle af dem ligesom at bemærke: „Mit Fald frelste Dig,“ saa at Retfærdighed og Dom har ligesaavel Fordring paa vor Beundring som Kjærlighed og Barmhjertighed.

En bekjendt Dommer sagde engang: „Man skylder ligesaa vel at vise Barmhjertighed med Samfundet som med Forbryderen.“ Loven er en Skræk for Ugjerningsmænd og tillige de Uskyldiges Beskytter, og Straffen maa itide qvæle Tilbøieligheden i Synderens Bryst til at fornærme Andre, om dette end ikke fremstiller de bedste iblandt Menneskene for os. De for meget Barmhjertige ere ligesaa talrige

som de for meget Strenge, og begge Partier tjene til at opretholde Lov og Orden. Den, som amputerer et Lem, hvori der er kommen Koldbrand, frelser et Liv, men man sætter sjelden den tilbørlige Priis derpaa. Det kunde synes, som om Herren ikke følte Medlidenhed ved at tillade den amerikanske Krig, men vi skulle komme til at anerkjende hans Godhed, naar der gjennem de tusinde Aar kommer til at herske en almindelig Fred, og den nuværende Krig er en Forberedelse for en lykkelig Fremtid. Straf og Lidelse ere begge nødvendige for vor Fuldkommengjørelse, thi ellers vilde de ikke være tilladte at existere. Dersom det er ret at appellere for at faae Opreisning, naar vi ere forurettede, da er det ogsaa ret at straffe Fornærmeren. Hele Naturen erklærer det for en Voldsgjerning at fornærme den Uskyldige, men endog et Barn finder sig i den fortjente Straf.

Straf er ikke Grusomhed; den forbedrer Forbryderen, medens Grusomhed er ligesaavel tilfreds ved at plage de Gode som de Onde. Den fortørnede Regent er tilfreds med at straffe Oprøreren og dem, der vilde beskytte denne og blotstille Regenten for enhver Fjende af Lov og Retfærdighed. Gode Love ere gode Regjeringers Grundvold til Folkets Bedste, og den, der elsker Lov og Retfærdighed, er en Patriot for sit Land, men de, som modsætte sig Loven, ere til Hinder for Menneskenes Fremadskriden.

De Uforstandige i Mose Dage ynkedes over dem, som med Rette bleve straffede, hvilket var det samme som at anklage Dommeren for Uretfærdighed. Vi kunne sympathisere med Amerikas Hærjen og græde over Borgerkrigens Rædsler, indtil det kommer paa vort Sind, at Straffen ikke er uendelig, og jo før man begynder at udstaae sin Straf, jo før vil den være forbi. En Skoledreng anseer det for et Privilegium at modtage sin Straf først, og det samme maa være Tilfældet med Nationerne. Hvormeget vi end beundre Kjærlighed, Barmhjertighed og Høflighed, naar der ikke er nogen Tunge til at bagtale os, ingen Tyv til at stjæle fra os, og ingen Haand er opløftet imod os, og hvorlidet vi end maatte agte Retfærdigheden, som straffer Forbryderen, glæde vi os dog over, naar vi lide ved de Ondes Grusomhed, at Kjærlighedens Gud ogsaa er et Væsen, som er retfærdig og straffer det Onde for at beskytte de Godes Liv, Frihed og Lykke. Vi kunne føle retfærdig Harme over det Onde, og denne Egenskab er os given til at bevare og beskytte os, og uden den vilde Dyden ikke have noget Forsvar og Uskyldigheden ingen Beskyttelse, og al Ret vilde blive trampet under Fødder. Dersom de moralske Onder ikke existerede, kunde Domme og Straf undværes, men da vi ikke kunne læse om en Tid, da det Onde ikke var til, ei heller om en Tid, da det ikke mødte Modstand, saa er det ligesaa fornuftigt at glæde sig over, at der existerer Straf, som over noget andet Princip. Vi beundre ikke Skjønhed, Kjærlighed og Frihed, eller rose Krigeren mere end den retfærdige Dommer, som straffer Brøde.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Da vistnok ikke faa af de skandinaviske Hellige erindre Ældste John M. Kay, der for nogle Aar siden besøgte flere Steder af denne Mission i Selskab med Ældste Ezra T. Benzon, en af de Tolv, uddrage vi Følgende fra „Deseret News" og „Millennial Star" i det Haab, at det vil være af Interesse for de Hellige.

Han døde den 26de September forrige Aar i Nærheden af Lille-Laramie paa hans Tilbagereise fra en Mission i England i en Alder af 46 Aar, 11 Maaneder og 20 Dage.

Ældste John Moburn Kay er født den 6te September 1817 i Staden Bury i Lancashire i England. Han blev døbt om Efteraaret 1841 i St. Helens af Ældste John Nightingale og blev strax ordineret til Ældste af John Allen. Han gjorde sit første Bekjendtskab med de Sidste-Dages Hellige og Evangeliets Grundsætninger under saadanne Omstændigheder, som vise hans Tilbøielighed til at modsætte sig Undertrykkelse og forsvare den Svage — en Tilbøielighed, som han besad gjennem hele sit Liv. En af hans Medarbeidere — en liden, frygtsom Mand — havde forenet sig med Kirken, var bleven ordineret til Ældste og prædikede Evangeliet leilighedsviis. Hans Kammerater latterliggjorde ham og gik endog saa vidt, at de prøvede paa at anvende Vold mod ham. Uden at han kjendte noget til hans Religion, men saae, at han blev overfalden, forsvarede Broder Kay ham og pryglede Angriberen. Han udspurgte derpaa Manden om hans Tro, og efterat han havde undersøgt den, blev han overbeviist om dens Sandhed og adlød den. Skjøndt han ogsaa efter sin Daab og Ordination vedblev i sin forrige Virksomhed, reiste han dog og prædikede Evangeliet i de nærliggende Landsbyer og Stæder med betydeligt Held; men Lysten til at indsamles havde grebet ham, og han sparede ikke nogen Anstrængelse for at faae de nødvendige Midler til sin Emigration. Han seilede fra England i September 1842 og naaede Nauvoo tidlig om Foraaret 1843. Han var med i den første Leir, som drog over Mississippifloden og vestover. Den næste Vinter tilbragte han i Biskop Millers Compagni iblandt Puncah-Indianerne, og naaede Store Saltsødal om Efteraaret 1848. Han blev i Foraaret 1855 beskikket en Mission til England, hvor han — med Undtagelse af nogle Ugers Ophold paa Fastlandet — forblev, indtil Krigen med Utah brød ud, da han i Selskab med Ældste Orson Pratt og Ezra T. Benson og flere andre Ældster afseilede til New York og reiste derfra over Jordtangen Panama til San Francisco i Californien. Han naaede Saltsøstaden i Januar 1858. Om Efteraaret i 1860 blev han atter beskikket en Mission til England og begav sig paa Reisen, skjøndt han led meget af Rheumatisme, ligesom han gjorde paa sin første Mission. Han arbeidede trofast i dette Land i halvfjerde Aar. Da han skulde forlade England, blev han beskikket til at præsidere over de Hellige, som afseilede fra London med Skibet Hudson. Da de vare ankomne til Wyoming, blev han syg, men nogle Dage før hans Død syntes han at blive bedre, og selv Dagen og Aftenen før han døde, kunde han bevæge sig med megen Lethed. Han døde

pludseligt og sandsynligt uden nogen Smerte. En Time før han døde samtalede han med sin Hustru og faldt derpaa i Søvn igjen. Han gjorde et stærkt Ryk, som vakte hans Hustru, og Alt var forbi. Han vil blive savnet saavel af de Hellige, for hvilke han var en trofast Ven og faderlig Raadgiver, som især af hans efterladte Familie. Vi ville med Glæde mindes ham og hans Arbeider, vidende, at han vil blive velsignet med den trofaste Abraham.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1839. (Fortsat fra Side 125.)

Repræsentanternes Huus er endnu ikke blevet organiseret. Der har herstet megen Ophidselse og Forvirring der i den sidste Tid. Det har lykkedes Huset at faae valgt John Q. Adams til midlertidig Præsident, men de have ikke valgt deres Taler og Skriver. Senatet kan Intet gjøre af nogen Betydenhed, forend Huset er blevet organiseret; Præsidentens Budskab kan heller ikke blive modtaget før. Vi agte at subskribere paa en Avis og sende den til Eder.

Eders Brødre i den evige Pagts Baand.
Joseph Smith, jun.
Elias Higbee.

Broder Isaac Haight førte Ældste Young og George A. Smith til Joseph Murdocks Huus i Hamilton i Madison County, New York Stat, hvor Ældste Young prædikede Søndagen den 8de og anvendte Ugen til at prædike og besøge Brødrene. Ældste Smith maatte paa Grund af Sygdom holde sig inde.

Idag udgav Høiraadet i Nauvoo en Epistel til de Hellige vesten for Kirtland om ikke at vende tilbage dertil. (See „Times and Seasons," Pag. 29.)

Ældste Hiram Clark, Alexander Wright og Samuel Mulliner ankom til Preston fra Amerika. Deres Kaldsbreve vare forkomne paa Reisen, og de havde en Deel Vanskelighed for at gjøre sig bekjendte.

I denne Maaned skrev Broder Hyrum et langt Brev til de Hellige i Adspredelsen, hilsende dem og fremsættende sine Lidelser i Staten Missouri osv. og lod samme trykke i „Times og Seasons" Pag. 29 og følgende Sider.

Søndag den 15de. Præsident Brigham Young prædikede i Broder Giffords Huus i Waterville. Høiraadet i Nauvoo voterede, at Biskop Knight skulde drage Omsorg for Joseph Smiths, Sidney Rigdons og Oren Porter Rockwells Familier under deres Fraværelse i Washington. Da Ældste Mulholland, min Skriver, er død, blev det bestemt, at den Gjæld, han stod i for Bygningen af hans Huus, skulde afgjøres. Tillige bifaldtes det, at Brødrene Annis, Bozier og Edmunds skulde bygge en Vandmølle i Nærheden af Staden.

Mandag den 16de. Præsident Young vendte tilbage til Hamilton.

Onsdag den 18de seilede Ældste Wilford Woodruff, John Taylor og Theodore Turley fra New York til England.

Fredagen den 20de reiste Præsident Young til Eaton for at besøge sine Fættere Fich, Salmon og Phinehas Brigham.

Angaaende Enkelthederne af vor Fremgangsmaade medens vi vare i Washington

henviser jeg til mine og Dommer Higbees Breve til vore Venner i Commerce eller Nauvoo, som dette Sted nu hyppig kaldes.

Løverdag den 21de ankom jeg direkte fra Staden Washington til Philadelphia, hvor jeg anvendte flere Dage til at prædike og besøge Brødrene og Andre fra Huus til Huus.

Søndag den 22de.

Nauvoo, Hancock County, Illinois, den 22de December 1839.

Kjære Broder Parley. Som Følge af Broder Josephs Fraværelse er Deres Brev kommet mig ihænde, paa hvilket jeg nu agter at svare og give saadanne Instruktioner, og raade Dem i Henseende til de Sager, om hvilke De skriver, som jeg maatte føle mig ledet af Herrens Aand.

Jeg var i Sandhed glad ved at høre om Kirkens Held i og omkring New Yorks Naboskab. Sandelig, disse Ting ere glædelige for de Hellige, og jeg antager, at Ingen glæder sig mere derover end De selv, som har været et Redskab i Guds Haand til at plante Sandhedens Banner i hine Egne, omkring hvilket saa Mange nu forene sig.

De yttrer det Ønske at faae Mormons Bog trykket i New York og beretter, at De har gjort nogle Forberedelser derfor. I Henseende til denne Sag vil jeg sige, at den er af stor Vigtighed og burde vel overveies. Savnet af denne Bog føles ikke alene i New York, men der er i Sandhed en Hungersnød efter den overalt i de Forenede Stater, og et andet stort Oplag er visselig nødvendigt. Men paa samme Tid kan jeg ikke give nogen Opmuntring til Trykningen af samme paa noget andet Sted end dette, eller hvor den kan udkomme under Broder Josephs og hans Raadgiveres umiddelbare Opsyn, saa at Ingen kan lægges til Last en eller anden Feiltagelse, der monne forekomme. Jeg ønsker, at de Bøger, vi trykke her, maatte blive et Mønster for alle Nationer, i hvilke de maatte blive trykte, og for alle de Tungemaal, i hvilke de maatte blive oversatte.

Atter, eftersom dette Sted er bestikket til en Stav og et Indsamlingssted for de Hellige, troer jeg, at enhver Lettelse skulde ydes det for at de Hellige kunde blive istand til at fuldende det store Værk, som de have at udføre i denne Generation. Jeg vil derfor indstændigen raade og paalægge Eder og alle Israels Ældster, at naar I træffe Nogen, som har Midler og Tilboielighed til at fremskynde dette Værk, da at samle dem til dette Sted, hvor de kunne modtage Raad fra Tid til anden.

Dersom vi ved Broder Josephs og Rigdons Tilbagekomst skulde finde det fordeelagtigt at benytte os af den Fordeel, som tilbydes os i New York med Hensyn til Gjenoplæggelsen af Mormons Bog, er det sandsynligt, at en Deputation vil blive sendt for at udføre dette. Imidlertid ville I have Frihed at gaae til Europa, thi I ere sendte dertil.

Ovenstaaende Bemærkninger ere ogsaa anvendelige med Hensyn til Lærdommens og Pagtens Bog, Psalmebogen o. s. v., hvilke Værker jeg længes at see udspredte gjennem Landet lig en Strøm, meddelende Kundskab, Intelligence og Glæde til Alle, som drikke af Strømmen.

(Fortsættes.)

Jødernes Adspredelse og Indsamling tilligemed en kortfattet Beskrivelse over Canaan.

Samlet af Ældste C. A.

(Fortsat fra Side 94.)

I Danmark, hvor de findes siden Slutningen af det 16de eller Begyndelsen af det 17de Aarhundrede, fik de mange Friheder, 1738 og 1814 endnu flere og endelig 1849 fuldkommen Borgerret. I Sverrig findes ikke mange Jøder. Fra Norge have de været udelukkede indtil 1851. Peter den Store havde givet dem Tilladelse til at boe i det egentlige Rusland, men Keiserinde Elisabeth fordrev dem 1743. Under Catharina den Anden vendte de atter tilbage, men Nicolaus fordrev dem. I de Lande, som ikke hørte til det egentlige Rusland, have de derimod stedse havt Tilladelse til at opholde sig. Fra Begyndelsen af det 17de Aarhundrede begyndte de at indvandre til Amerika, navnlig til Brasilien og Cayenne. I Surinam paa Jamaica, i Canada og i de nordamerikanske Fristater hade de fuld Borgerret.

Det sørgeligste Billede frembyder Jødernes Stilling i Tydskland siden det 16de Aarhundrede. Udelukkede fra den borgerlige Ret og Ære, Adgang til at erhverve Grundeiendomme og negtede en Mængde Erhvervsgrene, have de maattet tilkjøbe sig en kummerlig Tilværelse for betydelige Afgifter, ja mange Steder fordrev man dem endog aldeles. 1649 fik den jødiske Menighed i Prag nogle Privilegier formedelst dens gode Forhold under Stadens Beleiring. 1697 fandtes atter en jødisk Menighed i Wien; dog vedvarede de haarde og ubillige Forordninger angaaende dem i lang Tid, indtil endelig Philosophien havde lagt Grunden til en ny Civilisation, og religiøs og politisk Frihed var bleven anerkjendt som en af Menneskenes helligste Rettigheder.

Skjøndt Jøderne gjennem Aarhundreder have drukket af Forfølgelsens Bæger og tømt den bittre Skaal, som overalt rigeligen har været dem skjænket til Straf for deres Vantro og Ulydighed, saa tælles endnu meget over fire Millioner iblandt Jordens Nationer af Juda foragtede Sønner og Døttre. Tydskland tæller omtrent 336,000, Østerrig 84,000, Preussen 143,000, Baiern 58,000, de øvrige tydske Stater 100,000, Schweitz 1,100, Italien 47,000, Frankrig 60,000, Holland 53,000, Belgien 4,000, England 30,000, Danmark 4,000, Sverrig 1,000, det russiske Rige 60,000, Ungarn og Siebenbürgen 240,000, Grækenland og de Joniske Øer 7,000, det europæiske Tyrki 300,000, altsaa over 2½ Million i Europa; i Asien 138,000, i Afrika 504,000, i Amerika 30,000 og i Sidney paa Nyholland 600.

Uagtet Jøderne i deres Landsflygtighed have levet uden Prophet, Konge og Lovgivere, have de dog under alle deres Forfølgelser bevaret deres Identitet, deres Fædres Sprog og Haabet om Forjættelsen, „at den, der adspredte Israel, skal samle det ligesom en Hyrde sin Hjord."

Vi ville ikke vidtløftigt omtale de mange Forudsigelser om Jødernes Indsamling fra deres lange Adspredelse, men indskrænke os til at anføre følgende Skriftsteder: „Om Nogen iblandt Dig blev fordreven indtil Himmelens Ende, skal Herren din Gud samle Dig derfra og tage

Dig derfra. Og Hrrren din Gud skal føre Dig til det Land, som dine Fædre eiede, og Du skal eie det, og han skal gjøre vel imod Dig og formere Dig mere end dine Fædre." (5 Moseb. 30, 4. 5.) „Og Herren skal sætte Ægypti Havs Odde i Ban, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir; og han skal slaae den i de syv Bække, og lade dem gaae derigjennem med Sko paa. Og der skal være en banet Vei for de Overblevne af hans Folk, som skulle blive tilovers af Assyrien, ligesom der var for Israel den Dag, han drog op af Ægypti Land." (Esaias 11, 15. 16.) „Thi jeg vil tage Eder fra Hedningerne og samle Eder fra alle Landene og lade Eder komme til Eders Land igjen." — „Og de skulle boe i Landet, som jeg gav min Tjener Jakob, som Eders Fædre boede udi, og de skulle boe der, de og deres Børn og deres Børnebørn til evig Tid, og David, min Tjener, skal være deres Fyrste evindeligen." (Ezech. 36, 24. 37, 25.)

Vi anse disse Skriftsteder for tilstrækkelige til at bevise Jødernes Indsamling og henvise endvidere til Propheten Sacharias, der omtaler Jerusalems Beleiring efterat Staden er bleven opbygget. (Sach. 14 Cap.) Johannes giver os i det 11te Capitel en omstændelig Beskrivelse om denne Begivenhed. Han siger blandt Andet, at efterat Staden og Templet igjen ere opbyggede af Jøderne, skulle Hedningerne træde dem under Fødder i to og fyrgetyve Maaneder; men da kommer Jordrystelsen, som Ezechiel har forudsagt og „Befrieren." der „den samme Dag skulle sætte sine Fødder paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen til Vesten, at der skal blive en saa stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden og den anden Halvdeel deraf mod Sønden." (Sacharias 14 Cap.) „Naar Hedningernes Fylde er indgaaet, skal det ganske Israel frelses, som skrevet er: Fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudeligheder fra Jakob." (Rom. 11, 25. 26.)

Der er Meget, der tyder hen paa, at Tiden for Jødernes Indsamling nærmer sig. En friere Politik synes at gjøre sig gjældende mellem de forskjellige Diplomater. Den tyrkiske Sultan, som hersker over Palæstina, har givet Jøderne Tilladelse til at opbygge en Synagoge i Jerusalem, og paa mange Steder har der dannet sig Kommiteer for at samle Bidrag til Jødernes Indsamling, ikke at forglemme det jødiske Bankierhuus Rothschild, der kunde kjøbe Landet, hvad Dieblik det maatte være.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Fra England meldes, at Orlogsskibet „Bombay" er opbrændt ved Montevideo den 14de Decbr. Af Officererne savnes ingen, men 93 Mand af Besætningen skulle være komne af Dage.

Tydskland. Fra Observatoriet i Leipzig har Professor Bruhns den 31te December f. A. om Morgenen opdaget en ny Komet i Jomfruens Stjernebillede. Den er meget svagt lysende, ligner en Taageplet paa 2 Minuters Gjennemsnit og bevæger sig langsomt.

Det Tordenveir, som den 6te Januar trak hen over en stor Deel af det vestlige og Mellemeuropa, har paa mange Steder anrettet betydelige Ødelæggelser. I Køln udladede det sig den 6te om Morgenen Kl. 8 under Hagl, Storm og Regn over Staden; i det nordlige Baiern bleve 4 Kirketaarne ramte af Lynilden; Slottet Hohenrechberg i Würtemberg nedbrændte; i Holsteen (navnlig Omegnen af Lübeck) slog Lynilden ned paa flere Steder. Den heftige Æqvatorialstrømning, som ledsaget af en elektrisk Luftstrøm den 6te dennes drog hen over en stor Deel af Tydskland, var allerede den 4de Januar naaet over det atlantiske Ocean til Gascogne Golfen, og den 5te Januar om Morgenen under heftige Lynild passerede den Egnen af Paris. Overhovedet er det en Mærkelighed, at medens vi her i det nordlige Europa i Begyndelsen af Januar enten have havt nogle faa Graders Kulde eller 4 – 5 Graders Varme, ere Landene i det sydlige Europa, f. Ex. Spanien og Italien, hjemsøgte af betydelig Kulde.

Spanien. Om den strenge Vinter i Spanien hedder det: „Fremmede, der have opholdt sig her i lang Tid, mindes ikke Magen til streng Vinter. Det stærkeste Sneeveir, man i tidligere Aar har oplevet her, var den 28de Januar 1829, den 29de November 1836 og den 2den Januar 1847, men disse vare Intet i Sammenligning med nærværende Tid. Den 25de December sneede det i eetvæk fra Kl. 4 om Morgenen til Midnat, og selv nu seer man Sporene af den faldne Snee paa Markerne. De her saa almindelige Kjøretøier vovede sig ikke ud paa Gaderne paa faa Undtagelser nær, som havde den største Møie med at komme frem, da man hertillands ikke kjender Noget til Slæder. Dagen efter fros det stærkt, og paa en lille Sø kunde Folk fra Norden, til hvem ogsaa enkelte Spaniere sluttede sig, nyde Skøiteløbningens Glæder. Stor Opsigt vakte en Grevinde C***, som om Aftenen, da Sneeveiret fandt Sted, tilbagelagde den temmelig lange Vei fra sin Bopæl til den italienske Opera i Slæde. Siden 1847 mindes man ikke at have seet en Slæde ibrug i Madrid, og dengang lod det sig kun gjøre tidlig om Morgenen. Ofte gaaer der hele Aar, uden at man seer et Snefnug, og et Tilfælde som nærværende indtræffer neppe mere end eengang hvert hundrede Aar for Madrid."

Ostindien. Den officielle Beretning om den skrækkelige Orkan, der den 1ste November hjemsøgte Staden Masulipatam, lyder endnu værre end Bladenes Efterretninger derom. Orkanen begyndte Kl. 7 Aften, naaede sin største Høide ved Midnat og sagtnede først om Eftermiddagen Kl. henimod 3. Om Aftenen Kl. 10 steeg Havet, oversvømmede hele den nedre Stad og ødelagte 4/5 af de derboende Indfødtes Huse, ved hvilken Leilighed Tusinder af Mennesker omkom. Antallet af de Omkomne er af Øvrigheden i dens Beretning til Regjeringen anslaaet til over 10,000, næsten 1/6 af hele Befolkningen. Tabet af Huusdyr er enormt, og hvad der af Husene ikke blev revet bort eller omstyrtet, er jammerligt tilredt. 19de Sipahi-Regiments Leir blev næsten fuldstændig ødelagt, og mellem 30 og 40 Soldater samt 2—300 Soldaterkoner og Børn mistede Livet. Ogsaa nogle Europæere omkom.

En Ildebrand i Manilla den 6te November f. A. har ødelagt 400 Huse og ramt den Deel af Byen, som nedbrændte for to Aar siden.

Afrika. Aften-Moniteuren af 13de ds. meddeler fra Senegal, at Landet er blevet hærget af umaadelig store Græshoppesværme, hvis Lige man ikke har seet

der i Mands Minde. Ikke alene Buskvæxterne, men endog Træerne ere blevne berøvede deres Blade, og navnlig have de af Landets Frembringelser, af hvilke de Indfødte i Særdeleshed ernære sig, lidt meest. Af Bomuldsavlen, der er stillet under Administrationens Kontrol, er i enkelte Provindser tre Femtedele ødelagt; i andre Egne er der ikke levnet et eneste Blad paa Bomuldsplanterne, og de grønne Kapsler ere enten afbidte eller ialtfald stærkt beskadigede. Fra Dampskibet „Archimedes," der laa for Anker i Floden, og paa hvilket Gouverneøren befandt sig, var man den Dag Ulykken skete, den 19de Novbr., Vidne til et eiendommeligt Skue. En Sky af Græshopper, der fra Vest til Øst fulgte den venstre Bred af Senegalfloden, skjulte aldeles Landet for de Ombordværendes Øine som et tykt Teppe. Græshopperne fløi med en Hurtighed af omtrent 1½ Miil i Timen. Toget vedvarede fra om Morgenen lige til om Aftenen; men da den Sky, man saae imod Vest ved Solens Nedgang var langt mørkere end den, man havde seet om Dagen, havde man Grund til at formode, at hvad der hidtil var passeret kun var en svag Fortrop.

Amerika. Sherman har besat Savannah, ved hvilken Leilighed 30,000 Baller Bomuld faldt i hans Hænder. Der er indløbet Efterretninger om, at den konfødererede Kongres hemmelig har bemyndiget den militære Overstkommanderende til at udtage 50,000 Negerslaver til Krigstjeneste som Soldater i Armeen. — Krigen i Nordamerika, der ved General Shermans heldige Tog havde taget en for Nordstaterne gunstig Vending, har efter de seneste Efterretninger atter været Sydstaterne gunstig. Angrebet paa Wilmington er opgivet, og saavel Landgangskorpset under General Butler som Flaaden under Admiral Porter ere vendte tilbage. Angrebet paa det foran Wilmington liggende Fort Fisher aabnedes ved, at man umiddelbart foran Fortet sprængte et Skib, der var fyldt med ca. 480,000 Pund Krudt. Den tilfældige Sprængning af et Krudtværk havde givet de nordamerikanske Ingeniører Anledning til at vente store Resultater af en Explosion af et stort Qvantum Krudt, men der sporedes i dette Tilfælde aldeles ingen Virkning paa Fortets Værker. Nu begyndte Bombardementet, og under Kanonernes Beskyttelse landsattes 3,000 Mand. Omgivelserne rekognoscerede, men et Angreb blev erklæret for ugjørligt, og Tropperne udskibedes atter trods Admiralens heftige Protest. — En i Richmond udkommen Opgjørelse af Antallet paa Faldne, Saarede og Fanger viser følgende Resultater for de 4 Krigsaar. Nordstaternes Tab af Døde, Saarede og Fanger angives til 469,419, af Syge til 350,000, ialt 819,419. De Konføderededes Tab af Døde, Saarede og Fanger anføres med 274,341, af Syge med 150,000, ialt 424,341. I det Hele antages altsaa ca. 1,200,000 Mennesker at være dræbte, saarede, fangne og døde i Hospitalerne.

Blandinger.

Antallet af de engelske Skibe, der ere forulykkede i Aaret 1864, beløber si til 2,131.

En af det engelske Admiralitet udgiven Fortegnelse over Krigsflaaden viser, at denne ialt tæller 765 Skibe, hvoraf som tjenstdygtige opføres 342 Linieskibe, Fregatter, Korvetter og Chalupper, som føre fra 1 til 131 Stkr. Skyts, 114 Skruekanonbaade og 108 Seilskibe. Under Bygning ere 28 Skibe enten ganske eller tildeels bepantsrede og forsynede med 1 til 81 Stkr. Skyts.

Den tyrkiske Flaade bestaaer for Tiden af 137 Skibe med 1,742 Kanoner og paa 15,314 Hestes Kraft.

Forbrug af Kul i London. Hvor uhyre Qvantiteter af Ildebrændsel, der aarlig medgaae i London, og hvilken Kapital disse repræsentere, vil sees deraf, at der i 1864 af Kul, Cokes etc. tilførtes Staden ialt ca. 5,468,300 Tons, hvoraf ca. 3,116,700 Tons tilsøes, ca. 2,342,400 Tons pr. Jernbane og ca. 9,200 Tons pr. Kanaler. Sættes 1 Ton lig 6 danske Tønder, bliver den hele tilførte Qvantitet altsaa ca. 32,810,000 Tdr., og Værdien heraf vil vel paa Forbrugsstedet være henimod 1 Rd. pr. Td., altsaa i det Hele henved 30 Millioner Rigsdaler.

Fattigbyrden i England. Antallet af Almissenydende i England og Wales var den 1ste Januar 1864 lidt over 1 Million (godt 130,000 mindre end Aaret forud), hvoriblandt omtrent 37,600 sindssvage Personer. Specielt paa London faldt af det hele Antal 103,468 Personer, hvilket Tal, naar Folketællingen af 1861 lægges til Grund, giver 3,69 pCt. af Byens Befolkning. Forholdet var imidlertid for andre Lokaliteter endnu langt ugunstigere, saaledes i de sydvestlige Grevskaber 5,92 pCt., i de nordvestlige 6,06 pCt., i Wales 6,09 pCt. og i de østlige Grevskaber endog lidt over 7 pCt. eller ca. 1/14 af deres hele Befolkning.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.